

ДОБРИНАТА ПОБЕЖДАВА

Живѣли въ едно малко селце двама бедни ковачи. Единиятъ ималъ седемъ дребни дечица. Другиятъ ималъ само едно-едничко.

Отъ ранна сутринь до късна вечерь неуморно работѣли и двамата ковачи. Съ якитѣ си рѣще издигали тежки чукове. Звънѣла желѣзната наковалня и отъ нея отскачали хиляди, хиляди червени искрици.

Мотики, сърпове, лопати, ножове и разни други сѣчива правѣли ковачитѣ. После ги точели.

Тѣй минавали днитѣ въ трудъ и радости.

Ала ковачътъ, който ималъ седемъ дребни дечица, почналъ да завижда на другия.

— Ето, той има само едно едничко—дете, а при него по-много селяни отиватъ. А азъ имамъ тъкмо седемъ, и моята работа отъ день на день намалява — казвалъ си зависливиятъ ковачъ и все мислѣлъ, какво зло да стори на своя съседъ.

Единъ хубавъ лѣтень день всички хора били на работа въ полето. Детенцето на добрия ковачъ си играело край брѣга на рѣката, която минавала презъ селото. Щомъ видѣлъ това, въ главата на завистливия ковачъ изведнажъ минала страшна мисль. Той надигналъ шишето съ ракия, което винаги носѣлъ у пояса си, изпразнилъ го и, като видялъ, че нѣма никой наоколо, незабелязано се промѣкналъ до детенцето. То захласнато си правѣло една малка книжна лодчица, безъ да подозира, че задъ гърба му стои злиятъ ковачъ. А той, като се озърналъ още веднажъ, блѣсналъ въ дълбокия порой детенцето. И мжтнитѣ води бързо скрили трупа на малкото. Никой нищо не видѣлъ.

Голѣма скърбъ обхванала добрия човѣкъ и неговата още по-добра жена. Сега тя останала съвсемъ сама и безъ радостъ. Тѣ били увѣрени, че тѣхното